

ΑΠΟ τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Ἀλβίης Φλοριμόν.

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. ΔΑΒΙΔ



ράξενά μάτια! Ἔχω παίξει καὶ μὲ καρδιές πριγκιπισσῶν ἀκόμα. Μὰ καμιὰ γυναῖκα δὲν μοῦ ἄρεσε ὁπως ἐσύ. Σὲ θέλω. Καὶ θέλω νὰ μ' ἀγαπήσης κ' ἐσύ. Ἀκούς; Θέλω νὰ μὴ συλλογίσῃσαι παρὰ μόνο ἐμένα. Ἄν εἶσαι παντρευμένη, θέλω νὰ συκαθῆς τὸν ἄντρα σου. Θέλω νὰ εἶσαι σὰν τρελλή γιὰ μένα. Θέλω νὰ

Μὰ καὶ τώρα μ' ἀγαπᾷς ὅπως πάντα, ὁ καημένος μου ὁ ἄντρας. Μ' ἀγαπᾷ, κ' εἶνε τόσο ἀνήσυχος γιὰ μένα!...

Μπορῶ νὰ πῶ μάλιστα πὸς τώρα κ' ἀγαπᾷς ποὺ πολὺ κ' ἀπὸ πρῖν. Ἐγὼ ὅμως;... Ἄχ, δὲν ξέρω, δὲν μπορῶ νὰ πῶ ἂν αὐτὸ πού ἀσθάνομαι τώρα γιὰ τὸν ἄντρα μου, εἶνε μῖσος.

Δὲν μπορῶ νὰ πῶ μὲ βεβαιότητα πὸς τὸν μισῶ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ πειὰ νὰ ὑποφέρω τὴν ἀγάπην του, τὰ φιλιά του, τίς φροντίδες του γιὰ μένα, δὲν μπορῶ...

Καὶ γιατί, γιατί; Ναί, γιατί, Θεέ μου, ν' ἀποστραφῶ ἔτσι τὸν ἄντρα μου; Μήπως μοῦ ἔκανε κακό, μήπως μὲ πῆρανε, μήπως μοῦ ἀπίστησε;

Ὅχι, ὄχι... Εἶνε πάντα ἀειπλιτος ἀπέναντί μου. Μὰ ἐγὼ, ἐγὼ, δὲν μπορῶ πειὰ νὰ τὸν ὑποφέρω. Κι' ὅταν συλλογίζομαι ὅτι αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον τὸν ἔχω πάρει ἀπὸ ἔρωτα, μόλις ἓνα χρόνον πρῖν...

Καὶ λίγες, πολὺ λίγες μέρες πρῖν, τὸν ἀγαποῦσα ἀκόμα τρελλά, τὸν ἀγαποῦσα μὲ τὸν ἴδιο ἔρωτα πού εἶχα νοιώσει γι' αὐτὸν, τὴν πρώτη στιγμή πού τὸν εἶδα.

Δὲν μὲ χωραῖε πειὰ οὔτε τὸ σπῖτι μας, τὸ σπῖτι πού λίγες μέρες πρῖν τ' ἀγαποῦσα σὰν ἐρωτική μας φωλιῶς. Πὼς ἔγινε αὐτὸ τὸ κακό. Θεέ μου, πὼς ἄλλαξα ἔτσι οὐ λίγες μέρες;

Ἄχ, τὸ μοιραῖο!... Δὲν μπορεῖ νὰ τ' ἀποτύχη κανεὶς τὸ μοιραῖο. Κι' ὅμως δὲν ἤθελα νὰ πάω ἐκεῖνο τὸ βράδν στὸ θέατρο. Κι' ὁ ἄντρας μου εἶχε ὑποθέσεις καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μὲ συνοδεύη. Κι' ἐγὼ πάλι δὲν ἤθελα νὰ πάω πωθεντὶ χωρὶς αὐτόν.

Μὰ ἤρθε ἡ φίλη μου ἡ Μαριέττα, κ' ἐπέμενε νὰ πάω μαζί της.

— Εἶνε, μοῦ ἔλεγε, μιὰ τόσο ἐξαιρετική παράσταση ἀπόψε! Δὲν πρόκειται νὰ παίξῃ κανεὶς θεατρικὸ ἔργον, μὰ εἶνε κάτι πολὺ ἐνδιαφέρον. Ὁ διάσημος ἰνωτιστὴς Ἐρισσον, θὰ καταπλήξῃ τὸν κόσμο μὲ τὴ μυστηριώδη, τὴν ἀκατανίκητη δύναμίν του.

Ἐγὼ γέλασα. Δὲν τὰ πίστευα πολὺ αὐτά.

Μὰ ἡ φίλη μου, ἡ ἄτοια πίστευε πάντα στὸ μυστήριο, μοῦ εἶπε:

— Μὴ γελᾷς. Θὰ ἴδῃς τόσο καταπληκτικὰ πράγματα, ὥστε θὰ πεισθῆς στὸ τέλος καὶ δὲν θὰ γελᾷς.

Ἐτοί ἡ φίλη μου μ' ἔπεισε καὶ πῆγα μαζί της. Καθίσαμε σ' ἓνα θεωρεῖο τῆς πρώτης σειρᾶς, πολὺ κοντὰ στὴ σκηνή. Ἡ πλατεῖα ἦταν γεμάτη.

— Ἔρξεις, μοῦ εἶπε ἡ φίλη μου, δὲν πρόκειται γιὰ κανένα συνηθισμένον ταχυδακτυλουργό. Ὁ Ἐρισσον εἶνε ἐπιστήμων, εἶνε σοφός, εἶνε ἐκ φύσεως ἰνωτιστὴς, ἀλλὰ καὶ τέλεια μορφωμένος.

— Καὶ πὼς τὰ ξέρεις ὅλ' αὐτά; ρώτησα τὴ φίλη μου.

— Μὰ ἡ ἐφημερίδες γράφουν γι' αὐτὸν λεπτομερῶς τόσες ἡμέρες τώρα.

— Ρεζλάμες, εἶπα ἑνά. Αὐτὴ τὴ στιγμή ἡ αὐλαία ἀνοίξε καὶ παρουσιάστηκε ὁ Ἐρισσον. Ὁ κόσμος τὸν ὑποδέχτηκε χειροχορτοῦντας μ' ἐνθουσιασμό.

Ἦταν ἓνας ἄνδρας ψηλός, λεπτός, ἀρεκέτὰ νέος, μὲ μάτια φλογερά.

Γιὰ μιὰ στιγμή μάλιστα ἔστρεψε τὰ φλογερά του μάτια πρὸς τὸ θεωρεῖο ὅπου ἦμουν μὲ τὴ φίλη μου, καὶ μὲ κῦτταξε, μὲ κῦτταξε κατὰματα, μὲ κῦτταξε ἐπιμονα, ἐπιβλητικὰ, ἔτσι πού δὲν μπόρεσα νὰ γυρίσω ἀλλοῦ τὸ βλέμμα μου.

Τὸν κῦτταξα κ' ἐγὼ. Κι' ἔξαφνα ἐκείνος εἶπε, δείχνοντάς με:

— Ἡ κυρία μὲ τὸ μπλε φόρεμα, στὸ πρώτο θεωρεῖο, μπορεῖ νὰ ἰνωτισθῇ θαυμασίως. Ἔχει μάτια πολὺ ἰσχυρά, πού μαγνητίζονται εἰσβολα. Τὴν παρακαλῶ λοιπὸν νὰ ἔλθῃ στὰ παρασκήνια.

Ὅταν ἐσώλασε, ἔξακολοῦθοῦσε νὰ μὲ κυττάξῃ μὲ τὰ πολὺ φλογερά του μάτια. Κι' ἐγὼ, σὰν ἰνωτισμένη, σὰν μαγνητισμένη ἀπὸ τὸ κῦτταγμα του αὐτοῦ, σηκώθηκα ἀτότομα ἀπὸ τὴ θέσι μου.

— Ποῦ πᾶς; μὲ ρώτησε ἡ φίλη μου ἀνήσυχος.

— Ὅπου θέλει αὐτός, τῆς εἶπα καὶ τράβηξα πρὸς τὰ παρασκήνια σὰν νὰ ὀνειρευόμουν.

Ὁ Ἐρισσον ἦλθε καὶ μὲ προϋπάντησε. Μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, κυττάζοντάς με πάντα μὲ τὰ ἀστραφτερά του μάτια, πού ἀπὸ κοντὰ ἦσαν ἀκόμα πὺρ φοβερά, καὶ μ' ὠδήγησε σ' ἓνα μικρὸ καμαρίνι. Ἐκεῖ μ' ἔβαλε νὰ καθῆσο σὲ μιὰ πολυθρόνα, πῆρε τὸ κεφάλι μου μέσα στὰ χέρια του καὶ βυθίζοντάς σὰν ἓνα πύρινον μαχαίρι τὸ βλέμμα του ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου, μοῦ εἶπε:

— Σ' ἀγαπᾷς μὲ τὸ πρώτο βλέμμα πού σοῦ ὀφείξα. Ἔχεις πολὺ πα-

μ' ἀγαπήσης, νὰ μ' ἀγαπήσης, τὸ θέλω!...

Προῦσα πειὰ, κάτω ἀπὸ τὸ φοβερὸ βλέμμα τῶν ματιῶν του. Ἐνοιωθα σὰν ἀγκάθια πύρινα νὰ μοῦ τρυποῦν τὸ κεφάλι.

— Ἐλεος! ψιθύρισα, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὴν τρομερὴ γοητεία τῶν ματιῶν του.

Κι' ἐκεῖνος ἔξακολοῦθοῦσε νὰ μὲ κυττάξῃ πάντα καὶ νὰ λέη: — Θέλω νὰ μ' ἀγαπήσης. Θέλω νὰ μ' ἀκολουθήσης...

Ἄ, τὰ θυμάμαι καλὰ τὰ λόγια του, τὰ θυμάμαι ἓνα πρὸς ἓνα. Ἐξαφνα φωνὴς διαμαρτυρίας ἀκούστηκαν ἀπὸ τὴν αἰθουσα τοῦ θεάτρον. Τὸ κοινὸν ἀνυπομονοῦσε.

Ὁ Ἐρισσον τότε μοῦ εἶπε: — Πήγαινε, ἀλλὰ μὴ μὲ ξεχάσεις. Μὴν ξεχάσεις πὼς θέλω νὰ μ' ἀγαπᾷς.

Καὶ βγήκε γιὰ νὰ πάῃ στὴ σκηνή. Ἐγὼ σηκώθηκα ἀπὸ τὴ θέσι μου. Μὰ ἐνοιωθα ῥιγὴ σὲ ὅλο μου τὸ σῶμα. Κι' ἡ καρδιά μου χτυποῦσε πολὺ ἀρρυθμια. Μὰ κατόρθωσα καὶ ξαναγύρισα στὸ θεωρεῖο, ὅπου μὲ περιέμενε ἡ φίλη μου.

— Τί ἔχεις; μὲ ρώτησε μόλις μὲ εἶδε. Εἶσα κατὰλόγη καὶ τὰ μάτια σου εἶνε κομμένα.

— Γρήγορα, πάμε νὰ φύγομε ἀπ' ἐδῶ, τῆς εἶπα.

— Εἶσαι πολὺ νευρική, μοῦ ψιθύρισε ἡ Μαριέττα. Τώρα μόλις βγήκε στὴ σκηνή ὁ κύριος Ἐρισσον καὶ εἶπε ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ εἰς ἰνωτιστή, γιατί εἶσαι ἐπὶ τὸ δέον νευρική.

Ὁ ἄλλιος!... Μὲ εἶχε ἦδη ἰνωτισμένη.

— Πάμε, ξανάπα στὴ Μαριέττα, πάμε γρήγορα. Δὲν θέλω νὰ τὸν ξαναἰδῶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον.

— Εἶσαι ὑπερβολική, μοῦ εἶπε ἡ φίλη μου, ὑπερβολική καὶ φοβισμένη. Κι' ὅμως ἐσύ ἦσουν πάντα ἡρεμῆ. Τί ἐπαθες ἀπόψε;

Τί ἐπαθα; Θεέ μου!... Ἀπὸ ἐκείνη τὴ βραδεῖα ἄρχισε τὸ μαρτύριό μου.

Ὅταν πῆγα στὸ σπῖτι μου κ' ὁ ἄντρας μου, ὁ ὁποῖος ἦταν ἦδη ἐκεῖ, μὲ ρώτησε τί ἔχω. Τοῦ ἀπάντησα μὲ νευρικότητα:

— Ἀρσὲ μὲ ἦσυχ!

Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ δὲν τὸν ἄφησα νὰ μὲ φιλῆσῃ. Κατὰπληκτος ἐκείνος ὁ δυστυχὴς, δὲν ἤξερε πὼς νὰ ἐξηγήσῃ τὸν τρόπο μου. Παρακάλεσα τὴ φίλη μου νὰ μὴν πῇ τίποτα στὸν ἄντρα μου, ἀπ' ὅσα συνέβησαν.

— Μὰ τί ἔχεις; μούλεγε ἡ Μαριέττα, γιατί εἶσαι ἔτσι ἀλλοιώτικη ἀπ' ἐκεῖνο τὸ βράδν;

— Δὲν ἔχω τίποτα, τῆς ἀπαντοῦσα. Φοβήθηκα μὴ μὲ ἰνωτισθῶ ὁ Ἐρισσον. Αὐτὸ εἶνε ὅλο.

Δὲν τοῖμω νὰ πῶ οὔτε στὴ φίλη μου πειὰ τί μοῦ συμβαίνει.

Ἐποφύρω φοιχτά. Μιὰ φοβερή, μιὰ ἀκατανίκητη δύναμις μὲ σέρνει πρὸς τὸν ἰνωτιστή. Δὲν ξέρω τί εἶνε αὐτὸ πού αἰσθάνομαι...

Εἶνε ἐπιβολή, ἔρωσ, γοητεία;

Δὲν ξέρω... Μὰ συλλογίζομαι ἀδιάκοπα τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον πού μὲ διάταξε νὰ τὸν ἀγαπήσω καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσω.

Μὲ μεγάλη ἀγωνία, μὲ ὑπεράνθρωπη θέλησι συγκρατῶ τὸν ἑαυτό μου καὶ δὲν πάω νὰ τὸν βρῶ.

Καὶ ὑποφέρω πολὺ, πάρα πολὺ γι' αὐτό. Καὶ δὲν μπορῶ πειὰ ν' ἀνεχώμη οὔτε κἀν τὴ φωνή, οὔτε τὸ βλέμμα τοῦ ἀντρός μου. Θέλω νὰ φύγω μακριὰ του, θέλω νὰ πάω νὰ βρῶ ἐκείνον, ἐκείνον.

Γιατί δὲν ὑπάρχει πειὰ παρὰ μόνο ἐκείνος γιὰ μένα. Κι' ὅμως δὲν μπορῶ νὰ πῶ πὼς τὸν ἀγαπῶ τὸν ἄνθρωπον αὐτό. Δὲν μοῦκανε καμιὰ ἐντύπωση μόλις τὸν πρωταντίκρισα. Μὰ ὕστερα, ὅταν μὲ κῦτταξε μὲ τὰ φλογερά του μάτια, δὲν μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ στὴ θέλησί του καὶ πῆγα στὰ παρασκήνια.

Κι' ἔπειτα, ὅταν μὲ κῦτταξε ἀπὸ κοντὰ καὶ μοῦ εἶπε ἐκεῖνα τ' ἀξέχαστα λόγια, ἐνοιωσα νὰ μπαινῆ μέσα στὴν ψυχὴ μου κάτι ἀπὸ τὴν ἴδια του ψυχῆ.

Καὶ δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ αὐτὸ τὸ ἐκάτι νὰ τὸ διώξω ἀπὸ μέσα μου... Τί μαρτύριο, Θεέ μου!... Νοιώθω ἔτσι, σὰν νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ τὸν μισῶ συγχρόνως.

Μιὰ ἀκατανίκητη δύναμις σέρνει κοντὰ του δὴλ μου τὴν ὑπαρξί, ἐς συγχρόνως προσπαθᾷ νὰ τὴ νικήσῃ αὐτὴ τὴν τρομερὴ καὶ φοβερὴ νὰμι... Μὰ θὰ μπορῶ νὰ τὴ νικήσῃ πάντα;... *

10 Ἀγούστου. — Εἶνε τρομερὸ!... Μοῦ φαίνεται ὡς θὰ τρελλαθῶ... Ὁ ἄντρας μου, φοβισμένος γιὰ τὴ μυστηριώ κ' ἀνε-



Τράβηξα πρὸς τὰ παρασκήνια σὰν νὰ ὀνειρευόμουν...

Εήγηθη κατάστασί μου, φώναξε ένα νευρολόγο για να μ' εξετάσει. Κι' ο νευρολόγος είπε ότι έχω ανάγκη απόλυτης ησυχίας. Είνα, λέει, πολύ ταραγμένο το νευρικό μου σύστημα. Μά δεν μπορεί να καταλάβη γιατί...

15 Αύγουστου. — Γράφω με δυσκολία πειά. Καί μαραινόμεναι και λυώνω δλοίνα. Είδα σήμερα τόν άντρα μου να κλαίη κρυφά. Μιά άπειρη συμπίνα γέμισε τήν καρδιά μου γι' αυτόν. Κι' έτσι μου ήρθε να τού τά πώ δλα, να τού ζητήσω βοήθεια, να τού φωνάξω: «Σώσε με β. Μά κάτι με διώχνει άκατανίκητα μακρυνά του. Κάτι με σέρνει δλο και πιά άκατανίκητα πρὸς τόν άλλον.

Έχω πάντα μπροστά μου τά φλογερά του μάτια. Καταραμένη ώρα! Άκούω πάντα τή φωνή του: «Θέλω να μ' αγαπήσης». Έ, λοιπόν, ναί, τόν αγαπῶ τρελλά, τρελλά. Γιατί λοιπόν δεν πάω να τόν βρω; Αυτόσ μόνο θά μπορέση να δώση ξανά τή γαλήνη στην ψυχή μου πού τήν τάραιε τόσο. Θά πάω, θά πάω. Άν δεν πάω, θά πεθάνω ή θά τρελλοθῶ...

20 Αύγουστου. — Τί ύποφέρω, Θεέ μου!... Δεν θέλω να ιδῶ κανένα, δεν τρώγω, δεν κοιμῶμαι πειά. 'Ο άντρας μου σκέπτεται να με κλείση σέ κλινική. Αυτό θά είνε το καλύτερο. Έτσι δεν θά μπορῶ να φάω, να πάω να βρω ἐκείνον...

22 Αύγουστου. — Όχι, όχι, δεν θά με πᾶνε σέ κλινική. Με νομίζουν για τρελλή λοιπόν; Θά φηγω κρυφά ἀπόψε και θά πάω να τόν βρω. Με περιμένει, με θέλει πάντα, με φωνάζει πάντα. Είνε καιρός.

25 Αύγουστου. — Τά εἶχα σήμερα δλα έτοιμα για να δραπετεύσω. Μερικά φορέματα σέ μία βαλίτσα, μερικά κοσμήματα, δσα εἶχα πρίν να παντρευθῶ.

Καί ἤμουν πειά ἡσυχη, με τήν ιδέα πὸς θά τρέξω κοντά του. Όταν ξεφαινα άκουσα ένα λυγμό στο δίπλανο μου δωμάτιο. Ήταν ο άντρας μου, πού έβλαιγε πάλι. Τότε, δεν ξέρω τί έπαθα. Μου ήρθε να φωνάξω: «Κρατήστε με!... Δέστε με!... Είμαι τρελλή!...

Μά κάτι έπνιγε τή φωνή μου. Κι' Ξεφαινα τά μάτια μου έπιασαν στο μπουκάλι με τὸ νυκτακιό, πού παίρνω τή νόχτα για να ἡσυχάζω. Τὸ πῆρα στα χέρια μου και τὸ έπια δλο, δλο!... Καί τώρα τά μάτια μου σκοτεινιάζουν... Γράφο χωρίς να βλέπω σχεδόν. Έρχεται ὁ θάνατος, ὁ λυτωμός...

Ό άντρας μου θά βροῦ τὸ Ήμερολόγιό μου, θά καταλάβη, θά με λυπηθῆ, θά με συχορήσῃ...

Μά τόν ξεσοκίζω... Να μη θελήσω να εκδικηθῆ... Να μη καταδιώξῃ ὁ Έκείνον». Είνε ἡ τελευταία μου θέλησις...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΜΑΝΔΥΑΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Ό αυτοκράτωρ τής Γερμανίας Γουλιέλμος Α' άγαπούσε με φρονή πολύ συχνά έναν Ιστορικό μανδύα πού άνηκε άλλοτε στον Μεγάλο Φραδερίκο. Άλλά δπως δλα τά πράγματα σ' αυτόν τόν κόσμο είνε φοβερά, έτσι και ὁ μανδύας αυτός είχε ξεθωριάσει τόσο άπ' τήν πολυκαιρία, άστε ήταν πειά έντελώς άκατάλληλος να σκεπάξῃ τις πλάτες ενός αυτοκράτορος. Γι' αυτό λοιπόν, ὁ ἱματιοφύλαξ τής Αύλης τόν έπηρεε μία μέρα και τόν έκρυψε.

Ό αυτοκράτωρ όμως, όταν είλε δτι ὁ Ιστορικός μανδύας είχε ξεφαινανσιθε, κάλεσε τόν ἱματιοφύλακά του και τόν έρώτησε:

- Πού έχεις βάλει λοιπόν τόν μανδύα μου;
- Μεγαλειότατε, άπάντησε εκείνος, νόμισα πὸς είνε πολύ ξεθωριασμένος για να τόν φορατε άκόμη, και γι' αυτό τόν έφύλαξα...
- Καλά, και τί σκέπτεσαι να τόν κείνῃ;
- Μά... θά τόν πουλήσω, και τά λεπτά πού θά εισπράξω θά τά προσφέρω σέ κανένα φιλανθρωπικό ἔδρημα, άπάντησε ὁ ἱματιοφύλαξ.
- Έτσι ε; Έκανε ὁ αυτοκράτωρ. Και τί νομίζεις δτι θά πάρῃς άν τόν πουλήσεις;
- Όχιτῶ... δέκα μάργα, Μεγαλειότατε.
- Πάρε τά δέκα μάργα και φέρε μου τόν μανδύα, είτε ὁ Γουλιέλμος. Αὐτός μπορεί να φορεθῆ άκόμη πολλν καιρό.

Έτσι, ὁ Ιστορικός εκείνος μανδύας ξαναμπήκε στο βρεστιαριο του αυτοκράτορος, ὁ όποιος εξακολουθοῦσε πράγματι να τόν φοραῖ για πολλν καιρό άκόμα.

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΕΞΕΧΟΝΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Η δυστυχία είνε τής άρετῆς ἡ παλαιότερα, εἰς τήν όποιαν διακρίνεται ὁ άνδρειος από τόν άνανδρον άθλητην. Πότε άλλοτε έχει τις να δείξῃ με πλειοτέραν βεβαιότητα, δτι είνε φρόνιμος, άν δέν τὸ δείξει εἰς τήν συμφοράν του;

- A. Κοραῆς.
- Ό μετα θάρρους έπιμένων νικά.
- A. Κουμουνοδοῦρος.
- Η τελεία άγάτη, έξω βάλλει τόν φόβον.
- K. Κανάρης.
- Η μετριότητα είνε μεγίστη άρετή τών πολυτευομένων.
- Θ. Ζαίμης.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Οι Τσεκουραίοι πρὸ τῆς λαμπτήρου. Η παρηγέριες του παπα. Η έξυπνη άπάντησι του Θύμιου Τσεκούρα. Μιά ποιητική συνταγή εναντίον του Άριστ. Βαλαωρίτη. Ό Στέφ. Δραγοῦμης και ἡ άπειτητική κυρία, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όταν πήγαιναν να έντελέσουν τούς διαβοήτους ληστὰς Τσεκουραίους, ὁ παπὰς πού ήταν άπ' τήν όρα πού τούς κοινώνησε μαζί τους και τούς παρηγοροῦσε, είτε στο Θύμιο Τσεκούρα, τῆ στιγμή πού τόν παρέλαβε ὁ δήμος.

— Έλα, παιδί μου, θάρρος... θάρρος, λίγο θάρρος άκόμη. Μιά στιγμή είνε αυτή. Αἴθριο... οὔτε θά τὸ θυμάσαι καν.

Ό Θύμιος Τσεκούρας κατάλαβε τήν άνοησία πού ξέφυγε άπ' τὰ χεῖλη του παπα και χαμογελώντας, άτάραχος, άπάντησε:

— Καίμῃνε παπα, είνε πράγματα πού... ξεχνιόνται αυτά!...

Τῆν έποχῆ πού ὁ ποιητῆς Άριστ. Βαλαωρίτης μεσουρανοῦσε, κάποιος ποιητῆς καθαρευουσιάνος έτύπωσε κ' εκυκλοφόρησε εναντίον του ένα φεύγ βολάν, με τήν παρακάτω έμμετρη σάτυρα:

ΣΥΝΤΑΓΗ

«Διά τήν κατασκευήν γιανχιού ποιητικού, κατά τὸ μαγειρικόν ποιητικόν σύστημα του κυρίου Άριστοτέλους Βαλαωρίτου».

Πάρε δυὸ σύγγραφα, μιά λίτ' άέρα
 Δροσιά Μαγιατική και μιά φλογέρα
 Τρεῖς λίτρες Πίνδο, δώδεκα χιόνι
 Μιά λίτ' άνάσση, έν' άηδόνι
 Δεμάτια τέσσερα δάφνης, μυροῦλλες,
 Ράσσα, ξεσκλιόνα, γύφτους, άγροῦλλες
 Πέντ' έξη σήμαντρα, γλάν γλάν καμπάνα
 Χίλια-δυὸ κύματα, "Ολυμπο κι' "Οσσα
 Κρεββάτια, γαίματα, σάπια κουφάρια,
 Άστεροπελένια, σκίλους και ψάρια,
 Ένα ξυφτερί, δυὸ πήχες οράμα
 Καμπόσα δάκρυα μέσα σέ γραμμα,
 Λαγάνες, λάππα και ναυκαλίδες
 Περιπλοκάδια και τσουτσουμίδες
 Όλιγα άγρια σκληρά σκουλήγια
 Βροντίες, βοηγάδες, ρόδα και φύνκια.
 Άητό, κλωσσούρα, δέκα φλοκάτες
 Καθάρια άλογα με τις βορβάτες
 Μιά νυχτερίδα, μία χελώνα,
 Μιά νεονομφη άνοιξι, γερο-χειμώνα.
 Χίλιες βλαστήμιες, σάρκα καμπόση
 Και νεκρολούουδα μεγάλη δόσι,
 Άχτιδες, σάβανα κι' έρμα και πλάγι
 Ένα βρυκόλακα, μιά κοκκοβάρια,
 Έναν Άλήπασα, μιά καταδόθρα,
 Πέντε μουγκρισματα και λίγη λῶθρα.
 Έξη φρυμάσματα, έρημα πλάγια
 Δέκα ρεκάσματα, Θανάση Βάγια,
 Κοτρώνια ένδεκα, καντάρι τρελλά
 Και σέ θεόχτιστη οίρινα παδέλλα.
 Έπειτα ρίξε τους κούνο νεράκι
 Από βρουσοῦλα ή άπ' αύλακι,
 Πέσε άνάσκελα και πιθώσε τὰ
 Όλα στα στήθια σου και βάσταγαί τα.
 Έπειτα φύσησε στα σωθικά σου,
 Καμίνι άναψε μίσ' στην καρδιά σου
 Και ή παδέλλα θά πάρη βράσι,
 Άν άπ' τῆ ζέστα σου αυτή δέ σπάσει.
 Έτσι στο στήθος σου τὸ ηρωικό
 Γιαχινί θά φτιάσης ποιητικό.
 Έπειτα κένωσε ζεστό-ζεστό
 Τὸ κλασικό σου τὸ φαγητό
 Η σέ τσανάκια ή και σέ πιάτα
 Και πέ του κόσμου «ΚΟΠΙΑΣΕ ΦΑΤΑ!».

Ό μακαρίτης Στέφανος Δραγοῦμης παρεκλήθη κάποτε από κάποιου κοσμική κυρία να γράφῃ κάτι τι στο Λευκόμα τῆς.

Ό Δραγοῦμης, μολονότι δεν έγραφε ποτέ του σέ Λευκόματα, παρεσύρθη και ύποσχέθηκε στην κυρία δτι ή επιθυμία τῆς θά εξαπληρωότο. Όταν όμως πήρε τὸ Λευκόμα και τὸ φυλλομέτρησε, είλε δτι δλες ή σελίδες του ήταν γεμάτες από κάθε είδους άνοησίες, πεζῆς και έμμετρες. Μονάχα ή τελευταία σελίδα ήταν λευκή κι' ὁ Δραγοῦμης, βγάζοντας ένα στεναγμό άνακουφίσεως, έγραψε σ' αυτή, με κεφαλαία γράμματα: «Τέλος και τῷ Θεῷ δόξα!».

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Οὔτε τὸ κέρατο βαραίνει τόν ταῖρο, οὔτε ή φτερούγα τὸ πουλί.
- Όποιος περταταίε γρήγορα, κουράζεται.
- Δυὸ σχοινοβάτες δεν χορεύουν στο ίδιο σχοινί.
- Ό άνθρωπος με τή γλώσσα άνηρώνεται και με τή γλώσσα γαργαίζεται.

